

Publicerad 2019-03-20 00:19 av A. K.

Tycker ingenting stämmer längre (Existentiell & Andlig resa)

Tid. År. Dagar. Ett liv som vaknar till möte med sig själv. Det är en konstig känsla, väldigt avlägsen sådan, att jag behöver möta mig själv, igen och igen. Framåt rör sig allting, sinnesintrycken, förändringen – allting som borde vara sammanhängande; viljan, längtan, drömmen.. Funderar mycket om komponenterna hör samman, om beståndsdelar kan bytas ut, hur det borde kännas. Om någon förstår det jag vill berätta.

Ett rastlöst sinne, en otillfredsställelse, en växande idé i medvetandet. Återigen är det komponenterna, detta som vill bidra till framåtrörelse, det som skulle upptäcka sig själv genom mig, men som inte vill leva i tidens riktning. Vardagen som fylls med en sorts hopp, samhörighetskänsla, själens befrielse, närheten i varandra för det gudomligas uppvaknande. Kanske bara illusioner, inga bevis kvarstår att det är så människan vill ha det.

Istället tycks kampen ständigt pågå inom allas inre liv. Man förmår inte bryta sina förbund och jag vet inte längre om någon heller borde. Jag tror man ska känna frihet, men jag är inte längre säker på om det stämmer. Ser det olyckliga. Stressen, pressen, fångenskapen, men ser ingenting jag kan göra. Ser folk söka sig till organisationer, kursgårdar, arbeten, men ser sällan att det bidrar till genuina känslor och varma tankar. En stor del av min värld vill handla om andras frihet.

Det går fler år och jag pendlar mellan att leva i verkligheten med samhället eller fortsätta resan in i någon sorts totalitär ensamhet. Stundtals är klyftan inte så hård, ibland är balansen bättre. Men finner sällan gemenskap med livet om det inte kan uttrycka sig med större variabler, mer konstnärliga visioner, galna och radikala förhållningssätt. Men ändå slutar det inte i någon tillfredställande känsla, blommorna dör även om jag vill se dem växa.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren A. K. med Poeter.se id #36977 innehar upphovsrätten